

INFÖR SYMF:S REPRESENTANTSKAP 2002

Några tankar kring avtalsrörelsen och SYMF:s framtid

Att utfallet av avtalsrörelsen upprör är långt ifrån förvånande. Avsikten var ju denna gång att renodla förbundets krav till ett rent minimilöneyrkande, vilket också skedde. Längre trodde vi också från förhandlingsdelegationens sida att vi var på väg mot en minimilön värd namnet, men arbetsgivarparten/TR bytte hastigt men lustigt fot, inte en men två gånger: först ville man inte diskutera avtalets summor i form av grundlön utan istället tala om "utgående lön", sedan kom beskedet att TR förordade ett traditionellt avtal med procentpåslag. Historien kräver mer förklaring, något som jag hoppas vi kan få tillfälle att tala vidare om i vid representantsskapsmötet. Klart är dock att inget meningsfullt alternativ finns till förhandlingsdelegationens ställningstagande, nämligen ett godkännande av avtalsförslaget!

Min slutsats efter denna avtalsrörelse är att vi från förbundets sida måste ta en rejäl funderare på hur vi ska gå vidare. Den traditionella förhandlingsmodellen, där det centrala avtalets roll knyts till förhoppningar om att "nu ska det ske" är, kanske, överspelad.

Varför?

- TR har, och har aldrig haft; "egna" löneandel att fördela
- Sedan 1994 sker den reella lönebildningen i de flesta fall lokalt.
- Det centrala avtalet kan med sin nuvarande konstruktion inte användas till att utjämna löneskillnader, utan enbart till att höja minimilönerna.
- Vi förhandlar egentligen med fel motpart, både lokalt och centralt: de avgörande besluten är politiska och fattas i sammanhang där vi har alltför dålig insyn och talan.

Vad kan vi då göra?

- Vi kan utnyttja förbundets resurser på ett annat sätt än idag: istället för att tjänstemän och förhandlingsdelegation stänger sig blodiga mot TR:s centrala förhandlare kan förbundets resurser användas till att stödja det lokala förhandlingsarbetet med prioritet på de avdelningar som ligger sämst till lönemässigt.
- Vi måste se till det grundläggande problemet med underfinansieringen av vårt område: att gå in i förhandlingar där ramarna redan är fastställda genom politiska beslut kommer inte att ge de resultat vi önskar. SYMF behöver resurser till att kunna arbeta med musikpolitiska frågor och vara en röst i debatten. Detta är dessutom nödvändigt för att skydda basen för allas vår verksamhet: goda arbetstillfällen för musiker och sångare, anställda som frilansare. Det finns varken tid eller kompetens för detta hos vår personal, som idag dessutom har en orimlig arbetsbörda.

Slutsatsen blir att vi måste expandera för att nå våra mål: därför föreslår förbundsstyrelsen representantskapet en avgiftshöjning. (Med den nu införda skattereduktionen blir resultatet i slutändan en sänkning med 15 kr./mån.)

Hur ska vi utnyttja nya ekonomiska resurser?

Förbundsstyrelsens förslag är att snarast inleda rekrytering av en ny medarbetare, som dels kan gå in rollen som chef för kansliet, men framför allt hantera detta:

-bevakning av musik- och kulturpolitiska frågor

-självtändigt analys- och utredningsarbete

-debatt och kommunikation, både inom förbundet och utåt.

Enligt min mening är en kompetensförstärkning av detta slag en förutsättning för att vi som professionella musiker och sångare ska kunna driva våra fackliga och yrkesmässiga frågor på ett meningsfullt och kraftfullt sätt.

Kanske någon undrar om det är rätt att föreslå en avgiftshöjning i anslutning till en avtalsrörelse som enligt många mening, med rätt eller orätt, blev till ett relativt misslyckande? Mitt svar är ett tveklöst "ja", detta för att det är det bästa sättet att utnyttja den lärdom som kan dras av denna centrala förhandlingsrunda: TR av idag har möjligen vilja, men inte styrka, att på något avgörande sätt kunna påverka lönenivåerna genom centrala avtal. Därför måste vi skaffa oss kunskanden och verktygen till en påverkan på politisk beslutsnivå!

Väl mött på representantskapet!

Bosse Olsson, v. ordf FS